

anbefalet dette forslag over for ministeriet, og ministeriet kan tilslutte sig, at der på den måde gives medarbejderne i filmindustrien medindflydelse på bestyrelsens sammensætning.

Til nr. 7.

Forslagets formål er direkte i lovens tekst at skabe hjemmel for, at filmkonsulenternes ansættelsesperiode kan lægges forskudt i forhold til hinanden. Forslaget hidrører fra filminstitutts bestyrelse, der finder det uhensigtsmæssigt at konsulenterne nødvendigvis skal tiltræde og fratræde samtidigt.

Selv om forslagets formål vel kunne opnås ad administrativ vej ved forlængelse af en af konsulenternes ansættelsesperiode med mindre end 2 år, når hans første periode var udløbet, har ministeriet dog fundet det rigtigt at fremsætte forslaget.

Til nr. 8.

Forslaget går ud på at smidiggøre den gældende bestemmelse, hvorefter repræsentantskabet tæller indtil 30 medlemmer, som udpeges af en lang række i selve bestemmelsen opregnede institutioner og organisationer samt – for indtil 10 af medlemmernes vedkommende – af ministeren. Det vil efter forslaget blive muligt at holde repræsentantskabets sammensætning i trit med udviklingen, hvor det hidtil kun har været muligt at tilgodese velmotiverede ønsker om medlemskab udover det i loven fastsatte gennem ministerens egen udpegning af medlemmer. Forslaget er formuleret med mønster i den tilsvarende bestemmelse i musikloven (lov nr. 306 af 10. juni 1976, § 9).

Det er ikke hensigten at fratage nogen organisationer m.v. deres hidtidige medlemskab. Antallet af medlemmer vil blive søgt fastholdt omkring 30.

Til nr. 9.

Efter forslaget udvides filmcentralens bestyrelse med 1 medlem, der udpeges af amtsrådsforeningen. Ved loven om amtscentraler for undervisningsmidler (lov nr. 239 af 12. juni 1975) er det pålagt amtsrådene at oprette sådanne centraler, hvis opgave bl. a. er at oplyse og vejlede om undervisningsmidler og at udlåne materialer til skoler og andre undervisningsinstitutioner. Dette indebærer et samarbejde med filmcentralen, og foreningen har derfor henstillet, at den får repræsentation i filmcentralens bestyrelse.

Til nr. 10.

Film- og biograflovens § 21 og § 22 bestemmer, hvad der i lovens forstand skal forstås ved

»dansk« og »co-produceret« (dvs. delvis med danske sidestillet) film. Dette har betydning, fordi kun danske eller co-producerede film (eller filmprojekter) kan komme i betragtning ved filminstitutts anvendelse af midler til udarbejdelse af filmmanuskripter, til filmproduktion, til udligning af tab på film af kunstnerisk værdi samt til udbredelse af kendskabet til sådanne film i udlandet i henhold til lovens § 11, stk. 2.

Tidligere havde det desuden betydning, fordi billetafgiften i henhold til § 8 automatisk tilfaldt indehaverne af producentrettighederne til danske og co-producerede film, mens billetafgift vedrørende andre film tilfaldt filminstituttet, dvs. staten. Men billetafgiften er som nævnt afskaffet pr. 1. april 1975.

Den foreslåede ændring af § 21, stk. 1, hvorved der kun bliver bestemmelsens hidtidige nr. 3 tilbage, vil ikke betyde nogen større realitetsændring. I forhold til producenter hjemmehørende i andre EF-lande vil det ikke være muligt at gøre de i loven anførte bopæls- og hjemstedskrav gældende, jfr. bemærkningerne ovenfor til forslag nr. 1, 2 og 4. Det har herefter mindre interesse, i hvis navn og for hvis regning en film optages. Det afgørende er, om filmen kan anses som et udtryk for dansk kultur, og hertil skulle den foreslåede udformning af § 21, stk. 1, være tilstrækkelig. Bestemmelsen skal i øvrigt som hidtil ses i sammenhæng med § 11, stk. 1, hvorefter det er filminstitutts opgave at virke »til fremme af filmkunsten i Danmark«.

Der er tale om en dansk kunststøtte-ordning, men ikke i første række om en støtteordning for den danske filmindustri.

Til nr. 11.

Forslaget indeholder en ændring af rent teknisk karakter i medfør af forslag nr. 10.

Til nr. 12.

Henvisningen til film- og biograflovens § 8 udgår i forbindelse med denne bestemmelses ophævelse. (Se også bemærkningerne til forslag nr. 10 om, at billetafgiften i sin tid tilfaldt indehaverne af producentrettighederne til danske og co-producerede film).

Til nr. 13.

I forbindelse med co-produktioner vil det fortsat have interesse, at én af producenterne kan bestemmes som »dansk«, og at dette er en forudsætning for, om filminstituttet overhovedet kan ansøges om støtte til et projekt. De betingelser vedrørende producenten, der hidtil stod i § 21, stk. 1, nr. 1, og